

ÎN RĂCOAREA DIMINEȚII

de Rev. Petru Lascău

IOSIF TRIFA

(continuare din numărul trecut)

Întru prin aceasta în rândul celor ce se hotărâsc ca și mine să fim niște buni ostași ai lui Cristos. Să începem lupta cea sfântă a curățirii vieții noastre de păcatele cele multe și grele.

În fruntea oștirii noastre stă Mântuitorul Cristos - și El ne va duce la biruință.

Pe Mântuitorul meu Isus Cristos rugându-L să mă ajute și pe mine să lupt în Oastea Lui, iscălesc această hotărâre care s-a făcut spre binele și mântuirea mea sufletească”.

Iată ce spune Traian Dorz, continuatorul și inspiratorul Oastei Domnului după moartea lui Iosif Trifa, despre această chemare la lupta împotriva păcatului:

„Ecoul acestei înflăcărâte chemări, trecu și prin toate celelalte pagini și numere ale foii, reluat de fiecare subiect al știrilor și predicilor ce le cuprindea gazeta. Îndemnul acesta sfânt, nou și limpede striga puternic cititorilor de peste tot cuprinsul scrierilor omului trimis de Dumnezeu, înștiințând și trezind conștiințele tuturor”. (Traian Dorz, Istoria Oastei Domnului vol. 1 pag. 64).

Se naștea o armată a luminii în ofensiva unui război declarat fățiș întunericului. “Isus Biruitorul” era în fruntea acestei oștiri ce nu putea fi decât biruitoare. Trecut prin dârmonul suferinței, nici o umbră de mândrie nu păta aureola divină a noii mișcări, din partea inițiatorului ei, care îi atribuie lui Cristos și puterii jertfei Sale miile de suflete care răspund chemării la sfințenie. “Noi suntem - spunea bărbatul firav și profund marcat de boală - o trâmbiță de deșteptare, un vânt de primăvară religioasă”.

Începutul mișcării aduce cu sine o tot mai luminoasă înțelegere a fenomenului, iar Oastea Domnului își definește de la un număr la altul al gazetei “Lumina Satelor”, programul ei spiritual pentru revoluționarea spiritualității românești. Creștinii sunt îndemnați să cunoască Sfânta Scriptură, să trăiască potrivit percepțelor ei, și să se angreneze în lucrarea de vestire a Veștii Bune, tuturor. Se instituționalizează principiile cu totul noi Bisericii Ortodoxe Române, și anume cele ale apostolatului laic și al voluntarismului duhovnicesc. În concepția Oastei Domnului “orice suflet care L-a aflat cu adevărat pe Domnul se face vestitor al Domnului...” Voluntariatul duhovnicesc, este tocmai principiul care a dat naștere mișcării: “Creația Oastei a fost de la început un voluntariat, cu luptători voluntari – preoți și mireni - în toate părțile țării... care lucrează și activează în cadrele învățăturilor din Biblie și Biserică”.

Creștinii sunt chemați la traiul creștinesc al primilor creștini. Isus devine nu numai comandantul suprem al marii oștiri, dar și modelul de urmat. Biruințele Sale asupra satanei, din ispitirea din pustie, devin inspiratoare pentru ostașii Săi români. El l-a biruit pe Satan prin post și rugăciune, prin ascultarea de Dumnezeu și Cuvântul Său și prin Duhul Sfânt Înarmați cu această sfântă tehnică de luptă, ostașii Domnului ies la război.

“Oastea Domnului este o revoluție” spune preotul Trifa în 1928, în cartea sa “Întrați în Oastea Domnului!”, publicată la Sibiu. “Noi ostașii suntem niște revoluționari” mai scria el, care am declarat război “stăpânitorilor veacului acestuia”, dorinc arzător și „scuturăm jugul ocupației străine”. Lupta împotriva iadului și a păcatului cuprinde toată țara. Rapoartele de pe frontul spiritual încep să sosească de pretutindeni: oamenii se adună la rugăciune, la ascultarea Cuvântului, la cântarea duhovnicească ce aprinde inimile. Noi și noi detașamente de ostași se formează în cele mai îndepărtate cătune ale României. Veștile sunt publicate în pagini special destinate atât în “Lumina Satelor”, cât și în Oastea Domnului”, „Isus Biruitorul” etc, publicații ce apar mai târziu. Ele încurajează și dau noi avânturi mișcării. Se formează în focul luptelor, zeci și zeci de vestitori ai Evangheliei, oameni simpli de cele mai multe ori, dar cu adevărate chemări divine în aceste slujbe.

Alături de rapoartele de pe câmpul de luptă împotriva păcatului, “Lumina Satelor” publică adeziuni din partea a noi și noi ostași, oameni din toate păturile sociale, care sătui de mizeria unei vieți pângărite de păcat, se alătură luptei pentru izgonirea lui dintre granițele României. Preotul Trifa răspunde fiecăruia cu aleasă iubire și înțelepciune de sus, încurajând și asigurând noul “recrut” spiritual de toată stima Oastei și de importanța sa în această neasemuită luptă. Să luăm numai un exemplu. Iată ce scrie Iosif Trifa, lui Ioan Buzaș, un economist, invalid de război, care aderă la Oaste în primele zile ale formării ei:

„Fii binevenit în Oastea noastră, dragul nostru tovarăș de luptă. Pe cât știu eu, până acum nu suntem mulți care au iscălit hotărârea. Dar ce ne pasă. De am fi numai câțiva, noi mergem înainte după Conducătorul nostru Cristos. Văzând faptele noastre cele bune, se vor alătura și alții la noi și Oastea noastră va spori din an în an.

Și încă ceva: lângă numele tău voi scrie „invalid”. Aceasta înseamnă că ai dat o parte din sănătatea corpului tău pentru învierea țării noastre. Sufletul tău este însă întreg, sănătos și frumos. Eu mă gândesc la astfel de invalizi rămași după război. Mă gândesc la cei mulți pe care i-a orbit, i-a șchiopătat și i-a ciungit păcatul. Aceștia sunt invalizii cei cu adevărat schilavi și nenorociți. Pe aceștia să-i atragem în Oastea noastră” (Lumina Satelor Nr. 5 din 11 februarie 1923).

Este destul de ispititor să te lași condus de evenimentele acestei teribile istorii de jertfe și lupte, să scrii despre Oastea Domnului. Poate că o vom face altă dată. Dar acum serbăm o sută de ani de la nașterea acestui om făclie, „pasărea măiastră a ortodoxiei româ-nești”, așa cum poetic și pe drept cuvânt îl numea pe preotul Iosif Trifa, Sergiu Grossu, editorul prestigioasei reviste pariziene, „Catacombe”, într-un neuitat articol publicat de către ziarul: „Cuvântul Românesc”, în luna martie 1988.

În anul 1925, împreună cu mai mulți ostași, face un pelerinaj la Ierusalim de unde se întoarce cu noi îmbolduri sfinte. Anul 1927, este anul în care, epuizat de munca istovitoare de scriitor și gazetar, se îmbolnăvește grav și suferă prima operație grea. Refăcut parțial după boală, cumpără cu mari sacrificii, tipografia oastei Domnului, pe care o numește „Mireasa Vântului”. Este foarte conștient de valoarea cuvântului scris, de puterea tiparului, putere care zice el, va trebui convertită pentru Cristos. Tipografia odată intrată în funcțiune, tipărește sute de mii de Biblii, cărți de cântări ale Oastei, foi de zidire sufletească, cărți religioase, psaltiri etc. În acest an apare cartea „Fiul cel pierdut”, lucrare de mare răsunet. Într-un singur sat se convertesc 70 de familii în urma citirii acestei cărți.

În anul următor, în 1930, este internat pentru un an la Geoagiu. Boala se agravase din nou. În anul 1933 este trimis de medici la Davos în Elveția, de unde se întoarce în stare gravă. I se face o a doua operație la Geoagiu. În același an, la Sibiu este operat încă de două ori. Se reface puțin după îndelungatele suferințe și spitalizări, dar în 1936 este din nou internat în stare gravă, la Brașov, unde i se face a cincea operație. La Sibiu este operat din nou în același an. Anii 1937-1938 sunt anii unor cumplite suferințe. Este operat a șaptea oară la Sibiu, dar situația este gravă. A opta operație nu a mai putut fi suportată de inima mare dar atât de încercată a acestui revoluționar spiritual al României. Moare la 12 februarie 1938, în Sibiu pe Aleea Filozofilor, numărul 18.

Pe lângă suferințele pricinuite de pierderea celor dragi, pierderi ce au șlefuit la scilipiri de diamant caracterul acestu neobosit luptător pentru curățenia spirituală a neamului său, Iosif Trifa a suferit nespus și din pricina bolii sale care i-a răpus, viața la numai 50 de ani. Dar toate aceste suferințe nu s-au putut compara cu acelea pricinuite de lipsa de înțelegere a mișcării din partea celor mai mari ai bisericii. Iată câteva date referitoare la evenimentele ce au precedat scoaterea în ilegalitate a acestei mișcări, evenimente care au dus cu siguranță la scurtarea vieții acestui om deosebit:

În 1930 are loc prima „reorganizare” a Oastei Domnului făcută de Mitropolia Sibiului, având drept rol diminuarea influenței și activității preotului Iosif Trifa. Speriați de amplexarea fără precedent pe care Oastea Domnului o luase, de schimbările spirituale aduse de trezirea ce avea loc, Biserica Ortodoxă a reacționat, la început cu prudență și abilitate. Lega, cum era și firesc, lucrarea de trezire de personalitatea fulminantă a preotului Trifa. Soluția aleasă a fost scoaterea lui încetul cu încetul din fruntea acestei mișcări. „Reorganizarea” urmărea acest scop.

În același an apare revista „Oastea Domnului”. O nouă „reorganizare” este impusă de mitropolie în anul 1934, având același scop. Se urmărea oficializarea Oastei și stăvilirea voluntarismului ei duhovnicesc, ce cuprinsese cercuri tot mai mari. Prin statutul tendențios ce se încerca să se impună Oastei se urmărea stingerea elanului ei creștin și limitarea expansiunii sale.

În 1935 Oastea Domnului suferă cea mai mare lovitură răpindui-se revista: „Oastea Domnului”. Drept răspuns apare revista: „Isus Biruitorul”, care este suspendată după apariția primului ei număr. În sânul mișcării apar tensiuni ce degenerază în polemici și frământări. Reapare „Isus Biruitorul”, dar preotul Iosif Trifa este chemat în judecata Bisericescă pentru „nesupunere față de ierarh”, iar în 9 mai 1935, după o judecată scurtă, se pronunță sentința de caterisire. Apelul preotului făcut la Consiliul Mitropolitan din Sibiu nu e luat în considerare. Sfântul Sinod din București, la care apelează pentru ajutor, convoacă ședința de judecată, despre care fondatorul Oastei Domnului află din zările vremii. Se scoală de pe patul de suferință și pleacă la București să se apare. Sinodul nu ține seama de nici o dezvinovățire a preotului, care este caterisit și amenințat cu excomunicarea dacă nu încetează imediat publicarea revistei „Isus Biruitorul”. În foaia din 15 Aprilie 1937, preotul anunță: „Mi-au luat numele și

haina de preot...” și încheie textul cu cuvintele Sf. Ioan Gură de Aur, care trecuse și el prin situații similare: “Sunt gata de mii de ori să-mi dau viața pentru Cristos și pentru voi...” Cu acest număr, revista “Isus Biruitorul” este suspendată. Apare curând “Ecoul” la Făgăraș, suspendat imediat, apoi “Ostașul Domnului” care are aceeași soartă. Apoi “Glasul Dreptății”, la Sibiu.

La 27 ianuarie 1938, Tribunalul Sibiu dă sentința de confiscare a tipografiei Oastei Domnului, care va zăcea de atunci și până azi în beciurile mitropoliei. Iosif Trifa se zbate între viață și moarte. Un ultim recurs este pierdut.

Moare lăsând doar câteva cuvinte testament urmașilor săi: „Fie voia Ta!”, încredințând astfel tot destinul acestei uimitoare mișcări de renaștere națională, în mâna Domnului său, pe care l-a iubit atât de mult.

Este interesant să remarcăm că leagănul acestei mișcări a fost România anilor 1920, anii formării partidului comunist.

VA URMA
Nr.187 / Mai 07